

[Christophersen.]

bare være forholdet med den svigtende konkurrenceevne? Nu spiller dette forhold uden tvivl en meget stor rolle. Jeg synes, at noget af det mest bedrøvelige har været den manglende vækst i vores eksporttal. Selv om det i marts gik en lille smule fremad, så er det jo slet ikke noget, der kan måle sig med udviklingen i importtallene. Men derudover har vi jo haft en stigning i det private forbrug herhjemme, en stigning, som bl. a. hænger sammen med en faldende opsparing, en stigning, som hænger sammen med, at pengeindkomsterne stadig har fået lov til at vokse, og en stigning, der hænger sammen med den uligevægt, der er på statsfinanserne.

Det blev jo i hr. Stetters udlægning til, at det var septemberforliget. Den melodi har vi hørt før, men endnu en gang hørte vi altså, at det var dette septemberforlig, som havde ført til, at man havde hældt en bunke penge ud. Jeg må sige til hr. Stetter og også til andre, som kunne have lyst til at bruge dette argument — jeg ser, at hr. Maisted opmærksomt noterer ned — at det er at tillægge septemberforliget alt for meget indflydelse på statsfinanserne. Det, som er problemet — det har jeg før nævnt, men jeg synes, det er rigtigt at nævne det i dag — er, at udgiftsautomatikken, de store udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse, den automatiske regulering af skatteskalaer, af personfradrag osv., altså alt sammen ting, som næsten alle partier i denne sal, inklusive hr. Stetters, har et parlamentarisk medansvar for, har bragt os i den situation, at der er et stort underskud på statsbudgettet. Og det er dette store underskud, som altså er en medvirkende årsag til, at forbruget får lov til at vokse for hurtigt. Så har vi de klare konsekvenser af det: en rask udenlandsk låntagning, lån, som staten må optage, trækningsrettigheder, man gør brug af. Det hænger desværre også sammen med, at de privates interesse for at optage lån i udlandet i det sidste halve års tid er svundet ind til næsten et minimum, og det tvinger staten til at optage større lån end nogen sinde for statens egen regning.

Når vi er stillet over for disse problemer, så er det naturligt dernæst at spørge: hvor længe kan det så vare ved, hvor går grænsen, hvornår når vi et bristepunkt? Efter

venstres opfattelse ligger grænsen ganske få måneder fremme. Jeg er enig med økonomiministeren i hans bestræbelser på at afdramatisere forløbet omkring valutakrisen i marts. Jeg mener, det var en korrekt fremstilling, ministeren gav, men der er jo det sande i debatten om den store kredit i Den tyske Forbundsbank, at vi jo kun kan betale denne kredit tilbage, såfremt vi i de kommende måneder er i stand til at gennemføre den fornødne låntagning, såfremt vi i de kommende måneder ikke plages af så store underskud på betalingsbalancen, at vi ikke selv kan finansiere dem, såfremt vi ikke tørlægger vore lånekilder, og såfremt der ikke opstår en ny international valutauro. Kun under disse forudsætninger kan vi komme frelst gennem situationen. Det skaber jo, kan man sige, en usikkerhed, som vi ikke kan leve med i det uendelige, og derfor må det altså efter venstres opfattelse være nødvendigt, at vi i løbet af kort tid fastlægger retningslinjerne for den økonomiske politik.

Hr. Stetters fremstilling af det konservative folkepartis syn på tingene og hr. Stetters kommentar til økonomiministerens redogørelse var, at nu var det altså konstateret, at septemberforliget var utilstrækkeligt. Jeg må sige til hr. Stetter, at vores konklusion er en anden. Vor konklusion er, at nu må septemberforliget føres igennem, også på de punkter, hvor det ikke er ført igennem, for det, som nu i al sin tydelighed viser sig som en påtrængende nødvendighed, er, at den centrale del af aftalen fra september, den del, der drejer sig om omkostningspolitikken, er det, som mangler i den økonomiske politik. Jeg erindrer, at det konservative folkeparti ikke stemte imod hensigtsserklæringen i september, og det giver jo håb om, at det konservative folkeparti ikke står helt uforstående, når vi når frem til Alvorens time, over for, at det er en rigtig politik. Det er altså den, som efter vores opfattelse nu må føres igennem, og som efter vores opfattelse hurtigt må føres igennem.

Jeg må sige, at vi gerne havde set, at vi var længere fremme i de forhandlinger, der skal til, end vi er. Vi har den opfattelse, at som tiden går, vokser de problemer, vi sidder med, og alle ved, at vi allerede for lang tid siden har opfordret til, at man sætter gang i drøftelserne. Jeg tror, at de sidste par